

Sygn. akt: WZ 4/15

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Steckiewicz (przewodniczący)

SSN Marian Buliński (sprawozdawca)

SSN Jan Bogdan Rychlicki

Protokolant : Anna Krawiec

przy udziale prokuratora Naczelnej Prokuratury Wojskowej płk. Zbigniewa Badelskiego w sprawie z wniosku M. T. o stwierdzenie nieważności wyroku Sądu Śląskiego Okręgu Wojskowego we Wrocławiu z dnia 15 lipca 1988 r. (So 159/88), po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w dniu 28 maja 2015 r., zażalenia pełnomocnika M. T. na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 31 marca 2015 r., sygn. akt: Ko 56/14, oddalającego wniosek o unieważnienie wyroku Sądu Śląskiego Okręgu Wojskowego we Wrocławiu z dnia 15 lipca 1988 r. (So 159/88), po wysłuchaniu prokuratora oraz pełnomocnika wnioskodawcy

p o s t a n o w i ł

- 1. zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy,**
- 2. kosztami postępowania odwoławczego obciążyć Skarb Państwa,**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. W. - Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 zł (w tym 23% podatku VAT tytułem udzielenia pomocy prawnej z urzędu wnioskodawcy przed Sądem Najwyższym).**

UZASADNIENIE

W dniu 13 listopada 2014 r. M. T. wysłał do Wojskowego Sądu Okręgowego w Poznaniu wnioszek o stwierdzenie nieważności wyroku Sądu Śląskiego Okręgu Wojskowego we Wrocławiu z dnia 15 lipca 1988 r. (So 159/88), skazującego go za przestępstwo z art. 124 § 1 k.k. z 1969 r. w zw. z art. 125 k.k. z 1969 r. na karę 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a polegającego na uznaniu M. T. za winnego tego, że „w dniach 4 grudnia 1987 r., 5 grudnia 1987 r. i 2 lutego 1988 r. działając wspólnie i w porozumieniu z cyw. Z. P. nawiązał kontakt z pracownikami Ambasady Francji w Warszawie i na odbytych spotkaniach przekazał przedstawicielom wywiadu tego państwa wiadomości stanowiące przedmiot zainteresowania obcego wywiadu dotyczące m.in. dyslokacji jednostek wojskowych, rodzaju uzbrojenia oraz przebiegu i warunków służby wojskowej, a następnie dobrowolnie poniechał dalszej działalności nie udając się w pierwszych dniach marca 1988 r. na spotkanie z przedstawicielem wywiadu francuskiego w Warszawie i po zatrzymaniu ujawnił funkcjonariuszom WUSW w Zielonej Górze wszystkie istotne okoliczności popełnionego czynu.

Wojskowy Sąd Okręgowy w Poznaniu postanowieniem z dnia 31 marca 2015 r. (Ko 56/14) oddalił wniosek M. T. o stwierdzenie nieważności wyroku Sądu Śląskiego Okręgu Wojskowego we Wrocławiu z dnia 15 lipca 1988 r. (So 159/88).

Zażalenie na to postanowienie złożył pełnomocnik M. T. zarzucając temuż orzeczeniu „błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę postanowienia, mający wpływ na treść tego orzeczenia, a podlagający na przyjęciu, że w niniejszej sprawie nie występują przesłanki z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U. Nr 34, poz. 149 z późn. zm.), podczas gdy prawidłowa ocena całości materiału dowodowego powinna prowadzić do wniosku, że działanie wnioskodawcy spełniało wymogi ujęte we wskazanym przepisie, umożliwiające uznanie za nieważne wyroku Sądu Śląskiego Okręgu Wojskowego we Wrocławiu z dnia 15 lipca 1988 r. – sygn. akt So 159/88”.

W oparciu o to skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uznanie za nieważne wyroku Sądu Śląskiego Okręgu Wojskowego we Wrocławiu z dnia 15

lipca 1988 r. (So 159/88) ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Wojskowemu Sądowi Okręgowemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania.

Na posiedzeniu przed Sądem Najwyższym pełnomocnik wnioskodawcy poparła złożone zażalenie, a prokurator Naczelnej Prokuratury Wojskowej wniósł o utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z uzasadnienia zażalenia wynika, że zdaniem jej autora, błędne ustalenia faktyczne dokonane przez sąd orzekający powstały wskutek tego, że sąd ten „nie poświęcił dostatecznej uwagi kwestii motywacji wnioskodawcy”.

Nie sposób zgodzić się ze skarżącym, bowiem sąd pierwszej instancji właśnie motywacji wnioskodawcy poświęcił prawie w całości uzasadnienie swego orzeczenia (k. 5-7 uzasadnienia postanowienia).

Sąd orzekający doszedł do trafnego przekonania, że M. T. „zdecydował się na przekazanie posiadanych informacji i zapisków służbom dowolnego państwa zachodniego, jeśli tylko w ten sposób zwiększy swoje szanse, na osiedlenie się za granicą. Zachowanie, które później (w wyroku objętym wnioskiem o unieważnienie) zakwalifikowano jako szpiegostwo, miało stanowić atut M. T. w jego poszukiwaniach możliwości osiedlenia się w państwie zachodnim. Udzielenie przez M. T. wiadomości stanowiących przedmiot zainteresowania obcego (francuskiego) wywiadu nie było motywowane patriotycznie, lecz wyłącznie jako wzmacnianie swojej pozycji w trakcie poszukiwania możliwości wyjazdu na stałe na zachód”.

Podzielając te przekonania sądu pierwszej instancji Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.